

Arrest

nr. 144 984 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 mei 2015 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VERHEYEN die loco advocaat L. GEUKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die onderworpen is aan een inreisverbod, werd op 8 april 2015 bij een politiecontrole aangetroffen op het Belgische grondgebied.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 april 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: [A.]

voornaam: [T.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

- [K.M.] [...] van Algerijnse nationaliteit

- [J.M.] [...] van Marokkaanse nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- ☐ *12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Hij is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 20/04/2013, 09/04/2014) en een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) betekend op 19/04/2014.

Betrokkene werd op 19/04/2013 geïntercepteerd door de politie van Anderlecht. Er werd hem een bevel om het grondgebied onmiddellijk (bijlage 13) betekend op 20/04/2013.

Betrokkene werd op 11/03/2014 door de Correctionele Rechtbank van Doornik veroordeeld tot 3 jaar gevangenis waarvan de helft met uitstel wegens inbreuken op de drugswetgeving. Hij werd naar aanleiding van deze feiten opgesloten in de gevangenis te Doornik en Sint-Gillis van 19/10/2013 tot en met 20/04/2014. Op 30/05/2014 werd betrokkene vervolgens vanuit het gesloten centrum Merksplas, in het kader van de Dublinwetgeving, gerepatrieerd naar Oostenrijk. Daarnaast is betrokkene bij de politiezone Germinalt ook nog gekend voor een zware diefstal in 2013 (CH.17.L9.007182/2013). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft op 02/04/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Voeren samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([T.A.],[...]). Echter een mogelijk huwelijk van betrokkene heeft geen automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene kan namelijk ook vanuit zijn land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen. Daarnaast toont hij ook niet aan waarom hij enkel in België zijn gezinsleven met mevrouw [T.A.] zou kunnen voortzetten. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van acht (8) jaar die hem eerder werden betekend, maar heeft dit nagelaten. Daarnaast blijkt uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een huwelijksdossier met een Belgische vrouw heeft ingediend, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van zijn inreisverbod, hem betekend op 19/04/2014, te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengencacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 20/04/2013, 09/04/2014) en een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) betekend op 19/04/2014.

Betrokkene werd op 19/04/2013 geïntercepteerd door de politie van Anderlecht. Er werd hem een bevel om het grondgebied onmiddellijk (bijlage 13) betekend op 20/04/2013.

Betrokkene werd op 11/03/2014 door de Correctionele Rechtbank van Doornik veroordeeld tot 3 jaar gevangenis waarvan de helft met uitstel wegens inbreuken op de drugswetgeving. Hij werd naar aanleiding van deze feiten opgesloten in de gevangenis te Doornik en Sint-Gillis van 19/10/2013 tot en met 20/04/2014. Op 30/05/2014 werd betrokkene vervolgens vanuit het gesloten centrum Merksplas, in het kader van de Dublinwetgeving, gerepatrieerd naar Oostenrijk. Daarnaast is betrokkene bij de

politiezone Germinalt ook nog gekend voor een zware diefstal in 2013 (CH.17.L9.007182/2013). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft op 02/04/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Voeren samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([T.A.], [...]). Echter een mogelijk huwelijk van betrokkene heeft geen automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene kan namelijk ook vanuit zijn land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen. Daarnaast toont hij ook niet aan waarom hij enkel in België zijn gezinsleven met mevrouw [T.A.] zou kunnen voortzetten. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van acht (8) jaar die hem eerder werden betekend, maar heeft dit nagelaten. Daarnaast blijkt uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een huwelijksdossier met een Belgische vrouw heeft ingediend, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van zijn inreisverbod, hem betekend op 19/04/2014, te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene is nu aangetroffen op de openbare weg in onwettig verblijf. Het feit dat betrokkene reeds gerepatrieerd werd, ondanks het inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies), zijn veroordeling tot drie jaar gevangenis inzake inbreuken op de drugswetgeving, en nu terug in het Rijk verblijft, doet vermoeden dat betrokkene waarschijnlijk geen gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 20/04/2013, 09/04/2014) en een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) betekend op 19/04/2014.

Betrokkene werd op 19/04/2013 geïntercepteerd door de politie van Anderlecht. Er werd hem een bevel om het grondgebied onmiddellijk (bijlage 13) betekend op 20/04/2013.

Betrokkene werd op 11/03/2014 door de Correctionele Rechtbank van Doornik veroordeeld tot 3 jaar gevangenis waarvan de helft met uitstel wegens inbreuken op de drugswetgeving. Hij werd naar aanleiding van deze feiten opgesloten in de gevangenis te Doornik en Sint-Gillis van 19/10/2013 tot en met 20/04/2014. Op 30/05/2014 werd betrokkene vervolgens vanuit het gesloten centrum Merksplas, in het kader van de Dublinwetgeving, gerepatrieerd naar Oostenrijk. Daarnaast is betrokkene bij de

politiezone Germinalt ook nog gekend voor een zware diefstal in 2013 (CH.17.L9.007182/2013). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft op 02/04/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de gemeente Voeren samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([T.A.], [...]). Echter een mogelijk huwelijk van betrokkene heeft geen automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene kan namelijk ook vanuit zijn land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen. Daarnaast toont hij ook niet aan waarom hij enkel in België zijn gezinsleven met mevrouw [T.A.] zou kunnen voortzetten. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van acht (8) jaar die hem eerder werden betekend, maar heeft dit nagelaten. Daarnaast blijkt uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een huwelijksdossier met een Belgische vrouw heeft ingediend, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van zijn inreisverbod, hem betekend op 19/04/2014, te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad merkt daarnaast op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De bestreden beslissing werd verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 april 2015. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 9 april 2015 over tien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 6 mei 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag maandag 20 april 2015 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting wordt door verzoekende partij niet aangetoond dat enige vorm van overmacht haar verhinderde de wettelijk bepaalde beroepstermijn te respecteren.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

G. DE BOECK